

3. Fra „*Embedsmændenes Fællesudvalg af 10. Oktober 1904*“ om forskellige Lovforandringer. (Indbragt den 23. November 1906 ved 5te Landstingsmand for 2den Kreds, *Høst*).

Andragerne ønske, at der maa blive udstedt en Lov, som enten ophæver Bestemmelserne i §§ 9—11 og 48—52 i Kasseforordningen af 1840 angaaende:

- 1) Statens stiltiende Panteret hos Oppebørselsbetjente m. m. med den dertil hørende Tinglæsning af Bestallinger og Beskikkelser, Notering i Panteprotokoller, Erlægelse af Gebyrer for Tinglæsningen og dennes Udsettelse samt den aarlige Indsendelse af Retsskriverattester, forsynede med Paategning af Overøvrigheden, osv.
- 2) Forbudet i § 9 mod, at en Kassebetjent uden vedkommende Autoritets Tilladelse bosætter sig udenfor vedkommende Jurisdiktion og
- 3) Forbudet i § 51 mod, at en Kassebetjent, der ejer fast Ejendom, uden vedkommende Autoritets Tilladelse overtager noget Værgemaal;

eller en Lov, som ganske ophæver Kasseforordningen af 1840 som Lov, og overlader Ordningen af de deri omhandlede Forhold til Administrationen, saaledes at de ovennævnte Bestemmelser derefter ophæves ad administrativ Vej.

Der anføres, at disse gamle Bestemmelser skrive sig fra en Tid, der var ganske forskellig fra Nutiden, nemlig Begyndelsen af det 18de Aarhundrede, og i 1840 endog ere blevne strengere, end de vare i den gamle Kammerretsanordning af 18. Marts 1720. I Norge ere disse gamle Bestemmelser senere blevne formildede; i andre Lande findes neppe noget tilsvarende, og her i Landet ere de ved den senere Lovgivning og administrative Praksis blevne ganske overflødige, idet

- a) Statens Interesser fuldt ud varetages ved den privilegerede Stilling, som Staten har faaet ifølge Konkursloven af 1872 og Skifteloven af 1874;
- b) Kontrollen med de lokale Embedskasser nu er saa indgaaende, og Indbetalingerne af Intrader ske saa hyppigt, at Statens Risiko er næsten forsvindende, og
- c) den Garanti, som man i 1720 tilsigtede, nemlig at Embedsmændene skulde have en Slags „Attest for Hæderlighed“ hos deres Medborgere derigennem, at disse gik i Kautionsfor dem, nu dels er ganske unødvendig, idet der findes faa Lande, hvor Embedsstanden som Helhed er saa hæderlig som i Danmark, dels faktisk er ganske bortfaldet, efter at det er blevet almindeligt at tegne Kautionsforsikring i Selskaber, der tage ganske forretningsmæssigt paa dette Forhold.

Endvidere anføres, at naar Embedsmænd kunne overtage Kuratel, jfr. Kancelliskrivelse af 18. Juni 1846, kan Staten lige saa gerne lade dem overtage Værgemaal, navnlig under Hensyntagen til Overformynderiets Stilling i Nutiden.

Til Rest bliver saaledes i Nutiden kun Centraladministrationens og Embeds- og Bestillingsmændenes Ulejlighed med de mange Attester m. m. samt Embeds- og Bestillingsmændenes Udgifter med Tinglæsning etc., en Udgift, der tilmed er uretfærdig, da den stærkest rammer de mindre lønnede, der hyppigst forflyttes. Det er dernæst uretfærdigt, at Embedsmænd, der eje faste Ejendomme, faktisk komme til at stille større Kautionsfor end Embedsmænd, der ikke eje saadanne, idet der ikke afkortes noget i Kautionsbeløbene for dem, der eje faste Ejendomme.

Endelig kommer hertil den Betragtning, at naar Amtmænd, der dog have en ikke saa ringe Oppebørsel af Bevillingsgebyrer etc., samt Statsbanepersonalet, der ogsaa inkasserer store Beløb, ikke komme ind under de nævnte Bestemmelser i Kasseforordningen af 1840, synes det retfærdigste at være at foretage en gennemgribende Revision af denne gamle Forordning i den ovenfor angivne Retning eller fuldstændig at ophæve den.

Udvalget gør ikke Indstilling.